

Odměrování zbývajícího času

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-odmerovani-zbyvajiciho-casu

Ivan Hoffman

Text 14.10.20245 min Přehrát

#Politika

Jen zcela výjimečně se vracím ke svým starým textům. Je to totiž demotivující. Vše už bylo mnohokrát řečeno a není větší marnosti, než nově formulovat staré věty. Moudří mluví, jen jsou-li tázáni a nejmoudřejší mlčí. K dnešní glose o tom, jak nakládáme s časem, jsem hledal odkaz na myšlenku, kterou jsem si už jednou vypůjčil od filosofa Jana Sokola. A přečetl jsem si po sobě toto:

„Třikrát denně se u nás nese krajem od hřbitova zvonění. V sedm ráno, ve dvanáct v poledne a v sedm večer. Dny tak mají pevný řád, ale nezvoní se proto, abychom se nezapomněli v práci, anebo abychom nezmeškali oběd či večeři. Zvonění upomíná k modlitbě Anděl Páně, oslavující zvěstování Panně Marii. Představoval jsem si zpočátku, že ke zvonici na hřbitově pravidelně dochází některý zbožný soused, ale pak jsem se dověděl, že čas už dávno hlídá elektronika. Zvon se pokrokově obejde bez lidské asistence. Co se nemění, je odměřování krátícího se času do posledního soudu. Tím se zvonění mysticky liší od banálního časového znamení.“

Dnes k těmto starým větám dodávám, že elektronika, ovládající náš venkovský zvon, respektuje svévolné střídání času. Někdy to tudíž do posledního soudu máme podle vyzvánění o hodinu méně. Anebo o hodinu dříve? Čert aby se v tom vyznal!

Střídání letního a zimního času je čiré politikum nejpozději poté, co energetici přiznali, že se posunováním času nic neušetří, a možná dokonce něco málo prodělá. Střídání času neznají, anebo od něj upustili v Asii, Africe a v Jižní Americe. Manipulace časem je tedy především čerstvá evropská anebo euroatlantická specialita. Jedná

se o exemplární důkaz, že zavést nějaký nesmysl je snazší, než ho vymýtit. Když už to vypadalo, že z rozhodnutí Bruselu budeme mít čas pouze jeden, nedospělo se ke konsenzu, který to bude. Někdo by vzal zavděk časem zimním, tedy původním, jiný by rád zafixoval napořád čas letní.

Do sporu o odměřování času vstoupila epidemie Covidu a po ní válka na Ukrajině. Ke sjednocení času údajně nedojde dříve než v roce 2026. V době krátícího se času se zdá, že čas není prioritou. Je toho tolik, v čem zavládl chaos, že nikdo pořádně neví, odkud začít s nápravou. Přitom není-li času nazbyt, logicky by to měl být právě čas, který bychom měli mít v pořádku.

U střídání času jde v principu o to, že polovinu roku žijeme ve lži. Jde tedy o etický problém. Je samozřejmě věcí individuálního rozhodnutí, zda si člověk nechá vzít čas, respektive si ho nechá vnutit. Jsou roky, které s ostatními prožiju v časové lži, anebo časové polopravdě, což je ovšem také lež. Jsou ale také roky, kdy si s ostatními neseřídím hodinky a žiju po celý rok v pravdě. Samozřejmě u vědomí, jaký čas zrovna druzí odezírají z ciferníků. K životu v pravdě patří shovívavost k těm, kteří podřizují svůj život v čase prokázanému nesmyslu. Činí tak proto, že střídání času nevnímají jako zásadní věc, nýbrž za vcelku banální prkotinu.

Život v pravdě svádí k elitářství, a elitáře nikdo nemá rád. Kamenování proroků je toho důkazem. Schůdněji vypadá život ve lži, čili hrbení se před prokázanými nesmysly s výmluvou, že se jedná o prkotiny. Těch prkotin je ovšem dlouhá a prodlužující se řada. Pro samé hrbení pak nezbývá čas se narovnat a dohlédnout k obzoru, kde svítá na lepší čas.

A ještě něco k našemu zvonu: „Jsou dny, kdy se ozve v neobvyklou hodinu a tehdy nám vzápětí z místního rozhlasu starosta řekne, kdo nás navždy opustil... Kdyžby se zvonilo i tehdy, když se v naší obci někdo narodí, jaksi na uvítanou, letos bychom se tomu zaradovali

dvakrát. Starosta by oznámil, že mezi nás přibyla Zuzanka a Michael. Bylo by to hezké. Takové optimistické zvonění, že není všemu konec.“

Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.